

Střední škola prof. Zdeňka
Matějčka

Matěj

Příběh Navždy zapomenutá láska

Báseň Zasažení amorovým šípem

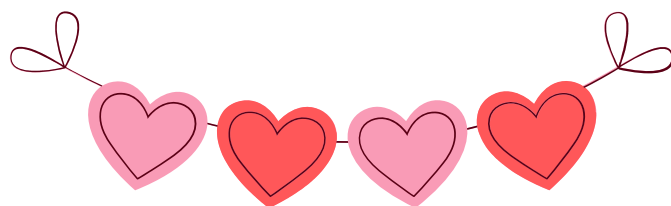
3./únor 2025

Lyžák Skalka

A další ...

Proč mají čokolády na Valentýna
více lásky

Úvodník

Stálí i noví čtenáři Matěje,

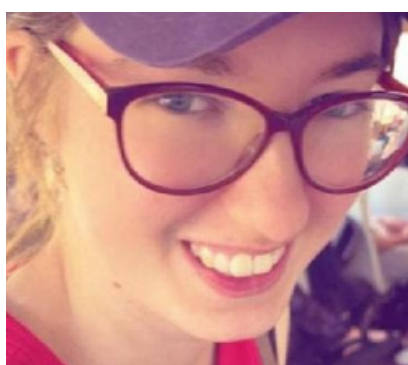
v rukou právě držíte nové, již třetí číslo školního časopisu. Za celou redakci mohu napsat, že do valentýnského čísla jsme vložili spoustu lásky a také dřiny. Připravili jsme si pro vás pár valentýnských básniček, ale také prozaický příběh o lásce. Dočíst se můžete také o historii svátku zamilovaných.

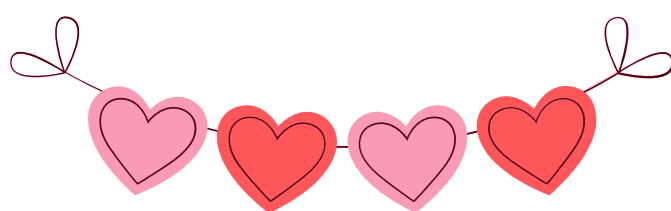
Ani tentokrát nechybí zajímavý rozhovor nebo třeba originální reportáž z tanečních. Dozvíte se něco o sportu, který se na naší škole pěstuje, tedy o Boccie.

Přeji vám, ať Valentýn prožijete podle svých představ a ať vám nové číslo časopisu zpříjemní každodenní rutinu.

Klára Wasserbauerová, KPV3

Šéfredaktorka , autorka a grafička

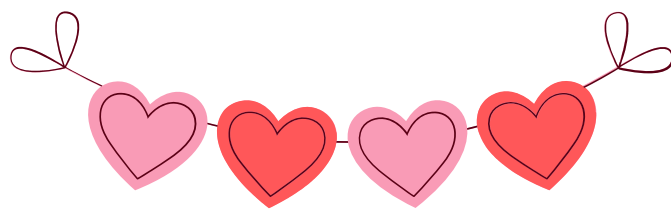

Obsah

Úvodník	2
Obsah	3
Lucie Ludwigová - Stručná historie Valentýna	4
Lucie Vargová - Proč mají čokolády na Valentýna více lásky.....	5-6
Radim Szweda - Navždy zapomenutá láska	7
Lucie Vargová - Přežít nebo protančit noc	8-9
Ondřej Nevima - Rozhovor s Mgr. Lenkou Chovancovou	10-12
Matěj Ludwig - Lyžák Skalka	13-14
Erik Jordán - Boccia	15-16
Aneta Topolánková - Cesta za snem	17-18
Erik Jordán - Vítkovice odstřelily přestupovou bombu	19-20
Alex Janová - Valentýn	21
Klára Wasserbauerová - Zasažení amorovým šípem	22
Klára Wasserbauerová - Úsměv léčí	23

Stručná historie Valentýna

Valentýn: Láska, která přežila věky

14. února je všude cítit láska – růže, čokoláda, romantika na každém rohu. Ale kde se vlastně vzal svátek zamilovaných? Za vším stojí příběh, který je směsí lásky, zakázaných svateb a jednoho osudového dopisu.

Řím plný zákazů a tajné svatby

Ve 3. století si císař Claudius II. usmyslel, že vojáci bez manželek jsou lepší bojovníci. Zakázal jim sňatky. Kněz Valentýn s tím ale nesouhlasil. V tichosti oddával zamilované, protože věřil, že láska je silnější než všechny zákazy.

Osudová láska za mřížemi

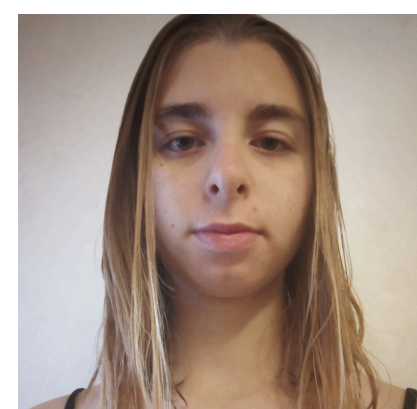
Valentýna odhalili a uvěznili. A právě v žaláři se odehrála ta nejromantičtější část jeho příběhu. Zamiloval se do dcery žalářníka a před svou popravou jí napsal dopis, ve kterém stálo: „Tvůj Valentýn.“ Slova, která dala základ tradici zamilovaných vzkazů.

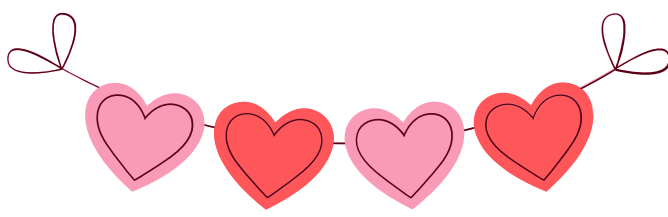
Z tajemství do dnešní romantiky

Valentýn se stal symbolem lásky, která nezná hranic. Dnes jeho příběh připomínají růže, sladkosti i drobná gesta, kterými říkáme: „Miluji tě.“ Ať už slavíte velkolepě, nebo jen s malým přáním, vzpomeňte si na Valentýna. Jeho láska nám ukazuje, že někdy stojí za to milovat, i když vás to může stát všechno.

Lucie Ludwigová, SČT

Proč mají čokolády na Valentýna více emocí, než my?

Valentýn – svátek růžových srdíček, načechraných plyšáků a povinného vyjadřování lásky. Den, kdy se podle tradice snažíme ukázat, že jsme romantičtější než postava z největšího dojítku. A přesto... zatímco si neobratně vybíráme bonboniéru, kterou si naše polovička možná ani nerozbalí, samotné čokolády procházejí během tohoto procesu více emocemi než většina z nás za celý měsíc.

ZROZENÍ: když to všechno začíná

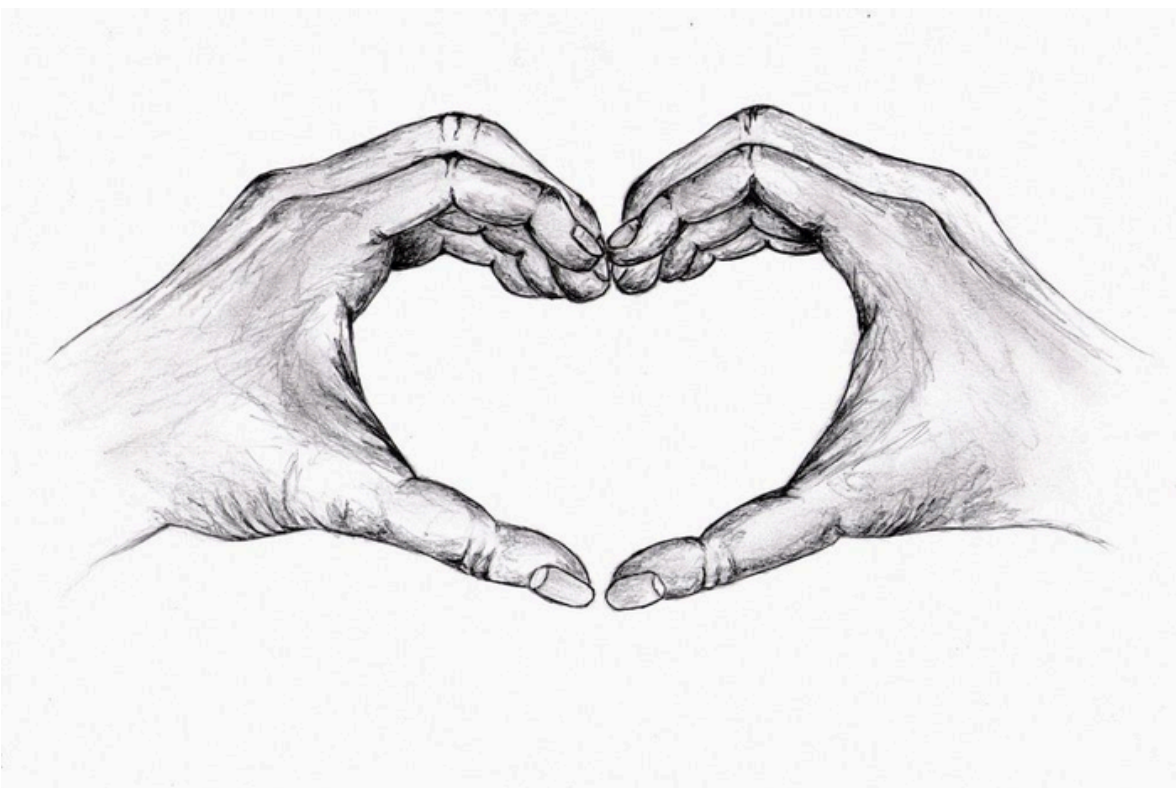
Představte si to: kakaové boby někde hluboko v tropech si pokojně rostou na stromě. Nemají ponětí, že za pár měsíců budou součástí bonboniéry ve tvaru srdce. Jednoho dne přijdou lidé, boby sklidí a jejich poklidný život končí. Rozdrtí je, rozpustí a přemění v něco, co má být „sladkým symbolem lásky“. Už jen tahle transformace je emocionálně náročnější než první vztahový rozchod.

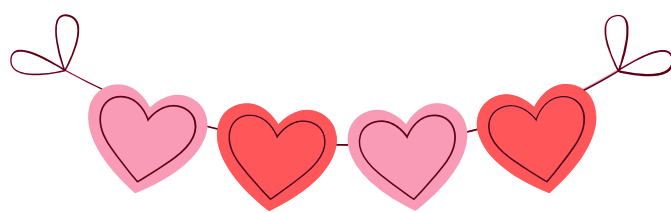
Psychologický postřeh: Čokolády začínají svůj život v syrové, autentické podobě. My lidé máme někdy tendenci dělat to samé – skrýváme své pravé já za „obaly“, abychom se lépe zalíbili ostatním.

Design a balení: Když emoce vkládáme do krabičky

Víte, co má bonboniéra a lidské ego společného? Oba chtějí vypadat dobře navenek. Každý tvar, barva a stuha na krabičce jsou pečlivě zvolené, aby říkaly: „Jsem dokonalý dárek!“ Čokolády, které by se normálně krčily někde na dně regálu, teď dostávají luxusní kabát a čekají, kdo je vezme domů. Jsou vystavené na odiv, ale nikdo se neptá, jak se pod tou blyštivou fólií vlastně cítí.

Psychologický postřeh: Stejně jako čokolády na Valentýna, i my se někdy přetvařujeme. Ukazujeme dokonalý obal, ale zapomínáme na to, že opravdová hodnota je uvnitř.

Očekávání a strach z odmítnutí

Čokoláda je připravená, krásná, zabalená – a čeká. Dostane se k milované osobě, nebo skončí ve výprodeji na konci regálu? Být bonboniérou není jen tak. Pokud si ji někdo nevybere, je to pro ni psychologický pád. Na druhé straně, když je konečně darovaná, nastává další problém – co když nebude chutnat? Třebaže je obdarovaná osoba zklamaná příchutí, čokoláda sama nic nezmůže. Jen tam leží a doufá, že alespoň její nugátový kolega zůstane nepokrytý opovržením.

Psychologický postřeh: Strach z odmítnutí je univerzální. Ať už jste člověk nebo čokoláda, chcete být přijati. Jen čokolády nemají možnost zpracovat na své sebejistotě.

Chvilková sláva: Okamžik, kdy konečně zazáří

Když se čokoláda otevře, nastává její vrcholná chvíle. Všichni obdivují její vzhled, jemnost a náplň. Ale pozor! Tento moment trvá jen pár vteřin. Po prvním kousnutí se z ní stává jen „další bonbon“, který je zapomenut, jakmile zmizí v ústech. Její význam se najednou ztrácí – přesně jako když po Valentýnu uklidíme výzdobu a život pokračuje dál.

Psychologický postřeh: Lidé často touží po velkých okamžicích uznání, ale zapomínají, že opravdová hodnota je v trvalých zážitcích. Čokolády jsou krátkodobou radostí, zatímco láska (alespoň v ideálním případě) je dlouhodobá investice.

Konec: Zapomenuté kousky a hořká pachut'

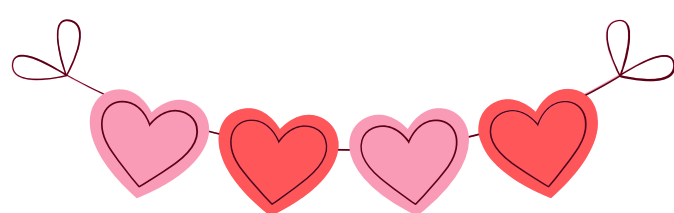
A co ty bonbony, které zůstaly? Třeba hořká čokoláda, kterou nikdo nemá rád. Možná kokosová příchuť, co jen přežívá na dně krabičky. Jsou odloženy stranou, někdy zcela ignorovány. Jejich osud je nejistý – buď skončí v koši, nebo na stole v kuchyni jako nouzová svačina.

Psychologický postřeh: Není to trochu jako některé vztahy? Začnou se záplavou nadšení, ale časem z nich zůstanou jen poloprázdné krabičky emocí. I takové zbytky si ale zaslouží trochu úcty.

Závěrem: Čokoláda jako metafora života a lásky

Takže ano, čokolády na Valentýna mají víc emocí než my. Procházejí zrozením, tlakem očekávání, přetvářkou, odmítnutím i oslavou. Jejich příběh je krátký, ale intenzivní. A přesto si jich málokdo váží. Možná je na čase se zastavit a zamyslet – nejen nad tím, jaké bonbony kupujeme, ale i nad tím, jak zacházíme s emocemi těch, co nás obklopují. Příště, až rozbalíte valentýnskou čokoládu, zkuste si ji vážit o trochu víc. Koneckonců, to ona zažila celý emoční kolotoč, abyste vy mohli mít sladký den.

Navždy zapomenutá láska

Každé ráno se Vilém probouzel do neznámého světa. Nevzpomínal si na předchozí den, na lidi kolem sebe, ani na ni. Vedle jeho postele vždy ležel deník, který mu měl připomenout, kdo je. A hlavně kdo je ona.

"Jsem Karolína. Jsem tvá láska. Milujeme se."

Těmito slovy začínal každý jeho den. Karolína se na něj usmívala a čekala, až si přečte zbytek. Vilém jí pokaždé věřil. Možná tomu nerozuměl, ale pokaždé, když se na ni podíval, cítil zvláštní teplo.

Společně trávili dny na venkově, v místech, která mu Karolína ukazovala, jako by to bylo poprvé. Smáli se, běhali po loukách, koupali se v potůčku, kde si Vilém každý den slíbil, že se do ní znovu zamiluje. A každý večer si zapisoval do deníku, co prožil, aby si na to druhý den mohl alespoň přečíst.

Ale jednoho dne se Vilém probudil s divným pocitem. Cítil, že mu něco uniká, že něco není v pořádku. V deníku objevil slova, která včera napsal:

"Dnes jsem se Karolíny zeptal, proč se mnou pořád zůstává, když na ni každý den zapomenou. Usmála se a řekla, že láska není o vzpomínkách, ale o pocitech. A že každý den vidí, jak se do ní znovu a znovu zamilovávám."

Tentokrát ale věděl, že ona si všechno pamatuje. Věděl, kolik bolesti musí skrývat za svým úsměvem. A věděl, že ji nemůže trápit dál.

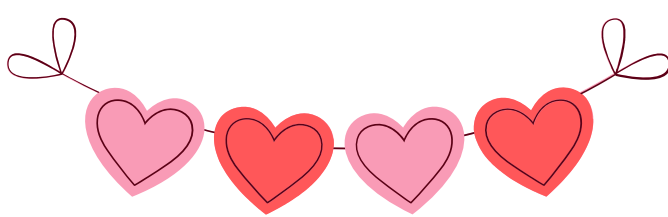
Večer, když Karolína usnula, napsal do jejího deníku poslední slova:

"Miloval bych tě navždy, ale nikdy si to nebudu pamatovat. A ty si zasloužíš někoho, kdo na tebe nikdy nezapomene. Odpusť mi."

Druhý den Karolína přišla k potůčku, kde se vždy scházeli. Ale Vilém tam nebyl. Jen jeho poslední vzkaz a prázdné místo v jejím srdci.

Radim Szweda , SU1

Přežít nebo protančit noc?

Naši školu potkalo opravdové štěstí – díky spolupráci s taneční školou Bolero jsme dostali možnost vkročit do světa elegance, rytmu a (v prvních hodinách hlavně) pošlapaných nohou. Do tanečních kurzů se zapojilo nečekaně mnoho studentů napříč všemi obory – od budoucích techniků přes kreativní duše až po ty, kteří do té doby považovali tanec za něco, co se děje jen na TikToku.

Lekce probíhaly na dvou místech – v krásných prostorách VŠB a v budově poblíž zastávky Důl Jindřich, kde se děly taneční zázraky i tragédie. Zázraky, když se nám podařilo zvládnout kroky valčíku, tragédie, když jsme zjistili, že otočka ve foxtrotu není jen o tom „nějak se otočit“.

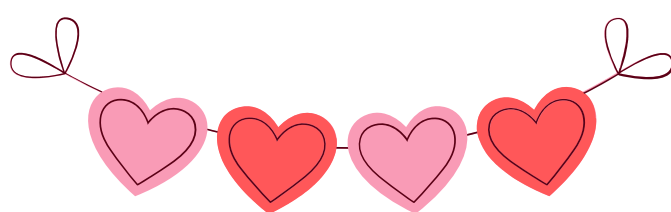
Když jsme poprvé vkročili do tanečního sálu Bolera, ještě jsme netušili, že tanec se nerovná jen „pohybovat nohama“. Což byl zásadní omyl. Po první lekci jsme si začali vážit našich prarodičů, kteří polku umí s lehkostí, zatímco my zápasili s tím, jak se vůbec otočit, aniž bychom přitom někoho sundali.

Trenéři nás ale nenechali padnout (teda, kromě mého tanečního partnera při valčíku, ale k tomu se dostaneme). Byli vtipní, milí a trpěliví, a i když jsme někdy vypadali jako kachny na ledě, jejich úsměvy a povzbudivá slova nás nutila pokračovat.

Jedním z největších šoků bylo zjištění, že naši spolužáci – ti, co v běžném životě nosí mikiny s kapucí a tenisky, najednou v oblecích a šatech vypadali, jako by vystoupili z červeného koberce. Bylo to skoro až filmové – jako by se najednou proměnili v aristokracii.

A víte, co bylo nejlepší? Že jsme se tak i cítili!

Taneční totiž nejsou jen o tom, jak správně udělat otočku nebo kdy začít krok do rytmu. Jsou o tom, jak se nosit, jak vystupovat, jak se cítit dobře ve vlastní kůži – a hlavně o tom, že i v roce 2025 je slušnost a elegance stále cool.

Než jsme se naučili rozeznávat partnery podle jejich tance, byli všichni kluci v oblecích a holky v šatech jako klony. Po první hromadné výměně jsme se ale naučili jeden důležitý fakt – i když lidé můžou vypadat stejně, každý je jiný. A to bylo na tanečních kouzelné!

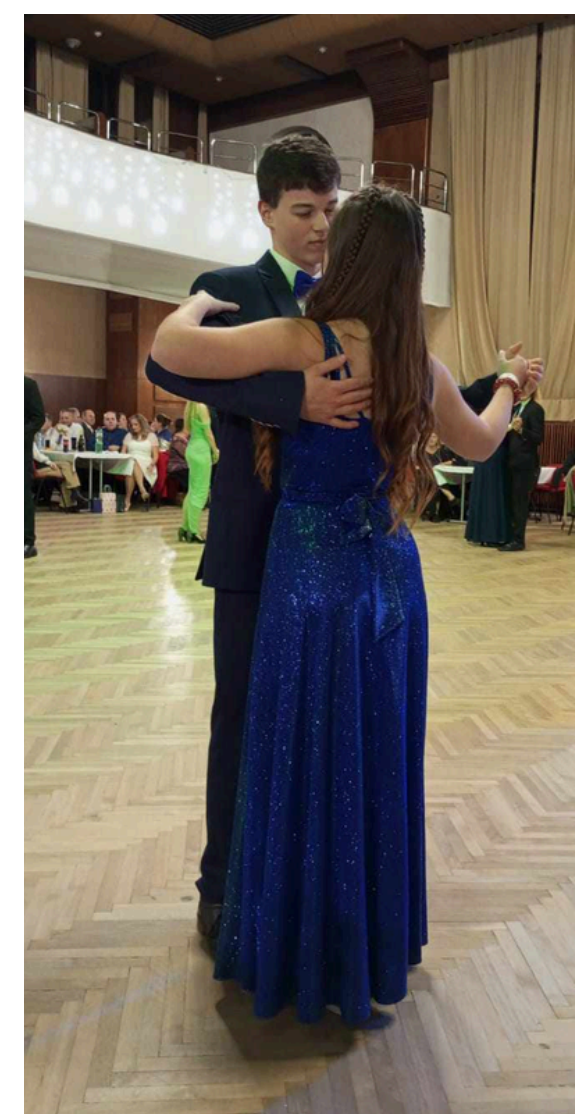
Taneční skončily... nebo ne? Spoustu z nás to tak nadchlo, že jsme šli rovnou do pokročilých kurzů. Protože již ovládáte základy valčíku a polky, proč se nezapojit do dalšího levelu? Bylo to jako přejít z „tanečního Minecraftu“ na „taneční Elden Ring“ – těžší, ale o to víc vzrušující.

A pak přišel ten den. Šluskolona. Dívky v nádherných róbách, kluci v perfektních oblecích, světla, hudba, elegance... a dojetí. Ano, dojetí! Kdo by to řekl, že budeme pyšní na to, jak umíme waltz, čardáš a foxtrot? A že poprvé v životě budeme my přemlouvát rodiče, ať se na nás přijdou podívat, místo aby to bylo naopak?

Taneční nejsou jen o tom, naučit se kroky. Jsou o zážitcích, o překonání sama sebe, o sebevědomí, o slušnosti a respektu. A hlavně – jsou o tom, že život by se měl brát lehce, s úsměvem a v rytmu hudby.

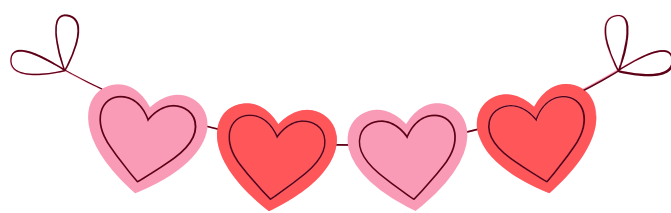
Takže pokud někdo ještě váhá, jestli do toho jít... odpověď je jasná: ANO, ano, a ještě jednou ano! Protože i když začnete jako „chodec s hudebním podkresem“, nakonec možná odejdete jako král parketu.

Taneční v Boleru byly prostě bomba! Pokud jste v nich nebyli, litujte. A pokud se na ně teprve chystáte – připravte si pevné boty, pořádnou dávku odhodlání, a hlavně smysl pro humor. Protože bez něj by to nešlo!

Lucie Vargová, PMP3

Rozhovor s Mgr. Lenkou Chovancovou

- vyučující psychologie, metodiky tělesné výchovy, pohybových aktivit

1. Ve kterém městě jste se narodila?

○: Narodila jsem se v Přerově, ale pocházím z malého města Tovačov, které je kousek od Olomouce

2. Jakou máte nejhezčí vzpomínku z dětství?

○: Těch krásných vzpomínek je spousta. Hlavně díky rodičům, prarodičům a kamarádům, které jsem kolem sebe měla. Nejraději vzpomínám na různá překvapení našeho tatínka. Uměl spoustu věcí vyrobit, zařídit, vymyslet. Připravoval nám Mikuláše (bohužel na nás jako Mikuláš věděl každý prohřešek) nebo překvapení o Vánocích. Také jsme pořád běhali venku, hráli si, chodili na různé soutěže, závody, jezdilo se na víkendové akce, tábory, nacvičovala představení. Ráda vzpomínám na pěvecký sbor, protože tam byla vždy legrace, a na naši třídní kapelu, ve které jsem hrála na klávesy. Bylo to krásné, vozili jsme si nástroje na vystoupení na „dvoukoláku“ a hráli tehdejší hity. Vůbec dnes nechápu, jak náš pan učitel zvládal partu pubertáků! Zkrátka krásné dětství bez mobilů a sociálních sítí! Je těžké vybrat jednu vzpomínku...

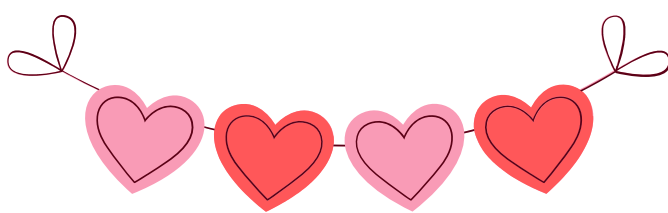
3. Na jaké gymnázium jste chodila?

○: Chodila jsem na Gymnázium Jakuba Škody v Přerově

4. Co Vás vedlo ke studiu psychologie a tělesnou výchovy?

○: Za dob mého studia tato kombinace neexistovala. Studovala jsem pedagogickou fakultu a potom si dodělávala vzdělání, abych byla pro tyto obory kvalifikovaná. Psychologii jsem chtěla jít studovat hned po gymnáziu, ale bylo téměř nemožné se tam dostat. Navíc za dob mého studia se dávala pouze jedna přihláška na VŠ a jedna na nástavbu (dnešní VOŠ). Takže jsem šla na „pedák“. Sport jsem milovala od mala. Dělala jsem rytmickou gymnastiku, později aerobik. Od 18 let dělám cvičitelku dětí a žen.

5. Jaký předmět jste měla ve škole ráda. Který jste naopak neměla ráda. Proč?

O: Vždy jsem měla ráda jazyky, dějepis, tělesnou výchovu, ale také biologii. Neměla jsem ráda matematiku, ale měla jsem štěstí, že na tom byla naše třída na gymnáziu velmi podobně jako já. Určitě mi také nic neříkala fyzika, ale měla jsem štěstí na fyzikáře (hned od prvního ročníku jsem začala chodit pro pomůcky, naštěstí se tenkrát učilo názorně).

6. Jakou VŠ jste studovala a kde?

O: Pedagogickou fakultu v Ostravě

7. Jaké byly vaše první pocity, když do naší školy přišly poprvé studentky PMP?

O: Byla to velká radost, protože jsme s kolegyní – kamarádkou R. Staňkovou dlouho usilovaly o jeho otevření naší školy. Mám šanci ovlivnit budoucí pedagogy a trochu v nich vzbudit zájem o tohle nejkrásnější povolání.

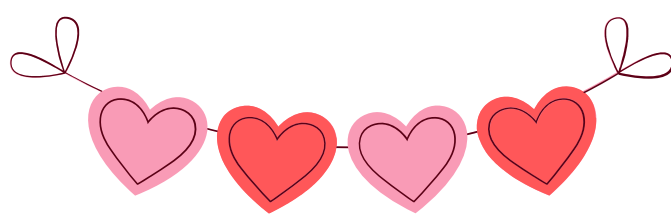
8. Jakou máte nejhezčí vzpomínku z naší školy?

O: Mám jich zase hodně. S Renátkou Staňkovou jsme dělávaly charitativní akce, které pomohly několika lidem. Intenzivní je vzpomínka na akademii z roku 2014, kdy k nám zavítaly dcery pana profesora Matějčka. Trávily jsme spolu hodně času a ony vyprávěly různé příhody s tatínkem (panem profesorem Matějčkem). Moc se jim u nás líbilo a ocenily naši práci.

9. Jak dlouho se znáte s paní učitelkou Staňkovou? Bylo první setkání zde na Matějčku nebo někde jinde?

O: Setkaly jsme se až tady ve škole a začaly se kamarádit. Díky ní jsem se dostala ke sportu osob s postižením a zažila spoustu krásných akcí. Ráda vzpomínám na pobyt ve Švédsku, kde jsme měli tým paraflorbalu, naši žáci hráli bocciu nebo na pobyt v Bosně, kde jsme se věnovali vodním sportům. Máme spoustu společných zájmů. Také je to jedna z těch, která mě podporuje v různých nápadech a aktivitách.

10. Ve kterých státech jste byla? Máte nějaké vysněné místo, kam byste chtěla letět?

O: Byla jsem pouze v evropských zemích – Rakousku, Německu, Polsku, Itálii, Francii, Anglii, Španělsku, Švédsku, Slovinsku, Chorvatsku nebo v Bosně. Syn studoval ve Španělsku, takže jsme ho procestovali trochu více s celou rodinou a je to naše oblíbená země. Ráda bych se ještě podívala do Portugalska a Holandska.

11. Jaký je váš hudební favorit?

O: Nemám pouze jednu oblíbenou kapelu nebo zpěváka. Dokonce ani preferovaný žánr. Moc ráda zpívám, takže mám ráda folk. K oblíbeným patří bratři Nedvědovi, Hana a Petr Ulrychovi, Vlasta Rádl, Nezmaři, Jarek Nohavica atd. Nejoblíbenější je pak Karel Kryl a Zuzana Navarová (nejen kvůli zpěvu). Z českých a slovenských kapel skupina Citron, Lucie, Mňága a Žďorp, No Name, Elán, Tublatanka. Ze zahraničí asi Bruce Springsteen, Robbie Williams, Madonna, Amy Winehouse...

12. Co ráda děláte ve volném čase?

O: Sportuji, trávím čas na chatě v Beskydech, jezdím na kole, chodím cvičit, navštěvuji kina, trávím čas s rodinou a kamarády.

13. Hodně čerpáte informace z prof. Matějčka. Máte nějaký jeho oblíbený citát

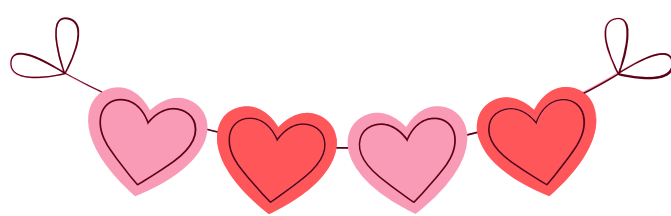
O: Já bych řekla, že jsem měla velké štěstí, protože jsem mohla čerpat rovnou ze setkání s panem profesorem Matějčkem. Několikrát jsem se setkali na různých besedách, dokonce jsem trávila 3 dny v poradně Paprsek v Praze, kde působil. Moudrý, laskavý, užitečný... Prostě můj vzor. A co se týká citátu? Určitě si myslím, že pro rodiče, ale i pedagogy je důležitý tento: „Nejvíce vychováváme, když si myslíme, že nevychováváme!“ Možná bych to pro pochopení doplnila názvem knihy současného pedagoga Jiřího Haldy V každé chvíli jste mi vzorem. Respekt si nemohu získat, pokud nejsem důvěryhodný, nedodržuji pravidla, nesnáším se pochopit druhého. Na to bych navázala jeho dalším známým citátem: „Dobře potrestat může jen ten, kdo má rád.“

14. Jaké je vaše oblíbené jídlo?

O: Tak to je jasné – smažák, hranolky, tatarka...

Ondřej Nevima, SČ3

Lyžák Skalka

V týdnu od 13. – 17. ledna se vybraní žáci naší školy zúčastnili lyžařského kurzu ve Skalka Family parku. Tento nezapomenutelný týden plný zábavy a sportovních výzev jsme si maximálně užili. Pod vedením zkušených učitelů tělesné výchovy se žáci nejen zdokonalili ve sjezdovém lyžování, ale také si užili spoustu zábavy na různých atrakcích parku.

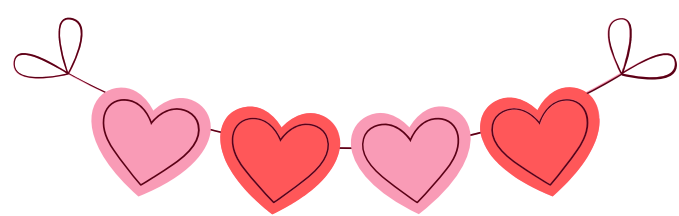
Jak to probíhalo. Nejdříve jsme byli rozdělení do třech skupin, první skupinu měla na starost paní učitelka Věra Němečková, druhou měl na starost Lukáš Trembač a třetí skupinu pan učitel Daniel Pšenica. Kromě toho nám také pomáhala paní asistentka Vendulka Sumarová.

Upřímně vám řeknu na začátku jsem trošku bál, protože jsem by na lyžích úplně poprvé zvláště, když jsem viděl ten velký kopec. Obuli jsme se do lyžáků a co vám budu vyprávět, horší obouvání jsem snad zatím v životě nezažil. Už samotné dávání do boty nebylo vůbec snadné. Ale nakonec přes všechno úsilí a trpění jsem si poslední den lyžáku dokázal zapnou boty úplně samostatně.

Poté nám paní učitelka rozdala permanentky. Vždycky jak nám rozdávala permanentku, tak se ptala na naše jména, což chápu, ale upřímně řečeno mi to přišlo trochu vtipné, když se ptá, ačkoliv s jistotou ví, jak se jmenujeme. Šli jsem si pak vzít lyže a ty mi také zpočátku nešly nasadit. Já jsem byl ve třetí skupině s panem učitelem Pšenicou.

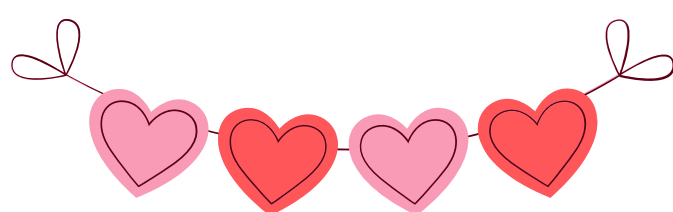
A jak vypadaly moje první (po)kroky na lyžích? První den jsem na lyžích neuměl chodit vůbec. Jak jsem jel poprvé na kopec (malý kopeček pro malé děti), tak mi spadla hůlka na zem. Nahoře jsem pak omylem příliš brzy sjel kopec dolů a další podobné šlamastyky mě provázely. Na konci dne jsem se naučil chodit na pumu a sjet kopec s pádem. Druhého dne jsem stále padal na zem dokola a dokola, ale konečně jsem se naučil zastavovat. Třetího dne se lyžovalo méně, ale zase jsem si užil spoustu zábavy jako např: jízdy na autodromu, kde jsme se snažili vždycky ze srandy někoho zablokovat, nepočítám klasickou koulovačku nebo dokonce místní bludiště. Čtvrtého dne jsem se naučil lépe zastavovat a hlavně jsem šel poprvé na velký kopec! Sice jsem sjel pouze jednou a spadl na svojí setru Lucii, ale byl jsem na to patřičně hrdý. Důležité je, že jsem to sjel. Pátého dne jsem „objevil Ameriku“ – naučil se pořádně brzdit a odbočovat. A dvakrát jsem sjel velký kopec a dokonce bez pádu. Na konci jsme všichni, i já, dostali diplomy. Závěrem bych rád všem učitelům poděkoval za trpělivost!

Matěj Ludwig, IT1

Boccia

Co je vlastně Boccia?

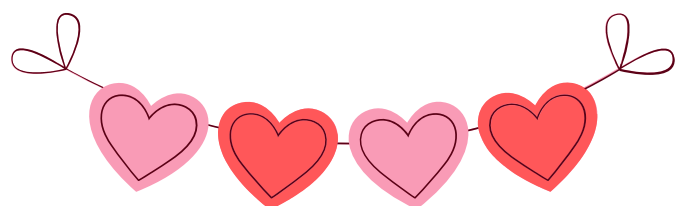
Je to sport podobný francouzskému Pétangue určený lidem s tělesným postižením, kteří jsou odkázáni na invalidní vozík. Jedná se o modifikaci klasických her (bocce, boules, pétanque, lawn bowling). Původně byla zamýšlena jako hra pro lidi postižené dětskou obrnou, v dnešní době ji však provozují sportovci i s jinými vážnými poruchami hybnosti.

V roce 1984 se Boccia stala paralympijským sportem s jasně danými pravidly. V roce 2008 ji provozovali sportovci s tělesným postižením ve více než 50 státech.

Jak se Boccia hraje? Hráči mají k dispozici dobře uchopitelné kožené míčky červené a modré barvy, podle nichž jsou rozděleni v družstvech. Důležitou roli hraje bílý míček, tzv. „Jack“, jeho hodem do vyznačeného prostoru hrací plochy ten určený hráč zahajuje hru.

Ostatní hráči se pak snaží dostat míčky své barvy co nejbližší k Jacku. Vyhrává ten tým jehož míčky se nacházejí u Jacka v početní převaze. Boccii mohou hrát jak tříčlenná družstva, tak páry i jednotlivci. Boccia je jedním ze tří paralympijských sportů, jež nemají protějšek v programu letních olympijských her. Mezinárodní federace sportu boccia nese název BISFed a sdružuje přes 70 národních členských organizací.

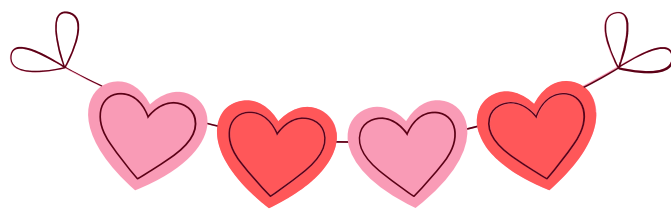
Na naší škole je možné chodit do všelijakých zájmových i sportovně zaměřených kroužků. Jedním z nich je právě Boccia, kterou vede a učí paní učitelka Mgr. Renáta Staňková. Další informace o kroužku Boccii naleznete na našich stránkách školy.

Každoročně koná Malmö Open, velký turnaj v Boccii pořádaný ve Švédsku, kde se sjedou týmy z celého světa. Naše škola má každoročně na turnaji své reprezentanty a snaží se bojovat o nejvyšší příčky.

Erik Jordan , PSL2

Cesta za snem

Čtenářům Matěje přinášíme soutěžní slohovou práci Anety Topolánkové (SČ3), která se umístila na 2. místě ve školním kole olympiády v českém jazyce.

Moje maminka má jistě mnoho snů. Jejím největším snem ale vždy bylo mít velkou a hlavně šťastnou rodinu. Ona sama je jedináček. Proto jí celé dětství něco chybělo. Nebo spíše někdo. Rodiče od rána do večera v práci, ona sama doma.

Svůj sen si začala plnit již na střední zdravotnické škole, kde studovala na všeobecnou zdravotní sestru. Vždy se chtěla starat o lidi, pomáhat jim a alespoň trochu zpříjemnit den svým úsměvem. A možná i to bylo překážkou ke splnění jejího snu.

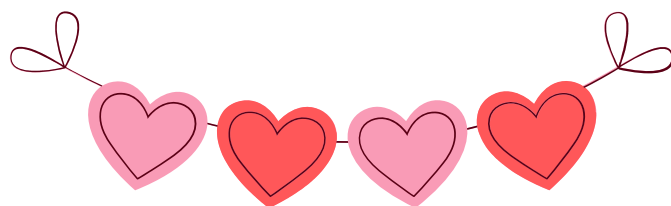
První dcera se jí narodila krátce před maturitní zkouškou. První krok k jejímu snu. Maminčini rodiče se o svou vnučku postarali pokaždé, když bylo potřeba. Díky tomu úspěšně odmaturovala s vyznamenáním. Teď už jen stačilo žít sen se svou rodinou.

Když vše vypadalo krásně, její manžel přišel o práci a vše řešil alkoholem. Později přišly hádky a maminčin sen byl rázem pryč. Naštěstí tady stále byli prarodiče. Právě díky nim se svého snu nevzdala.

Po několika letech samoživitelství poznala svého druhého manžela. Tak jako vždycky byly začátky přímo snové. Když měl ale manžel v důlní šachtě úraz, sen se začal vytrácet. Ne úplně, protože jsem přišla já.

Z mého otce se stal alkoholik, gambler a také tyran. Jeho žena, nevlastní dcera i tři vlastní se ho bály. Domů chodil opilý a vztek si vybíjel na své rodině. Takto měl vypadat její sen? Ne. Ale když neměla na výběr, nezbývalo nic jiného než si zvyknout na každodenní zakrývání modřin, strach o děti a spoustu dalších věcí, které ji provázely celou dobu soužití s násilníkem a alkoholikem.

Moje máma je ale ta nejsilnější žena, kterou znám. Svého snu se nikdy nevzdala. Od mého otce dokázala odejít i se čtyřmi dcerami. Sama měla málo, ale pro nás by se rozdala. Pro nás by udělala vše. Když jsme byli šťastnou rodinou i bez otce, přišel můj nevlastní tatínek. Muž, který byl jako maják na rozbouřeném moři. Díky němu byla mamka šťastná. Opravdově šťastná, že to na ní poznaly všechny její dcery.

Postavili domek vlastníma rukama, narodil se jim syn a všichni jsme byli šťastní.

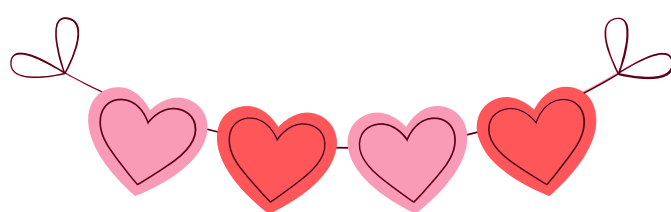
Mamince se povedlo splnit si svůj sen. Sen neplnila jen sobě, ale i svým dětem. Snem každého dítěte je vidět své rodiče šťastné.

Maminčina cesta ke snu nebyla lehká ani krátká. Ale výsledek stojí za to. Má rodinu, kterou vždy chtěla.

Chci být jako máma. Chci si plnit své sny nehledě na to, jak složitá bude cesta. Byla a je mi velkou inspirací a důkazem, že je možné vše. A co se má stát, stane se.

Aneta Topolánková , SČ3

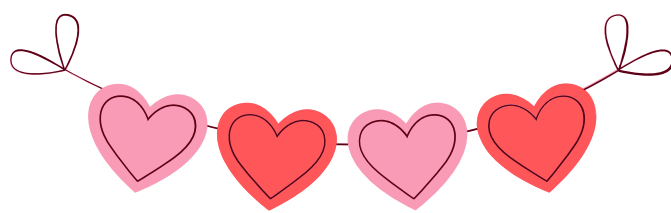
Vítkovice odpálily přestupovou bombu, Václav Varad'a přichází do Vítkovic

Jak jsme se mohli dočíst v tiskové zprávě majitele vítkovického klubu Aleše Pavlíka, počínaje dnešním dnem se kormidla vítkovického A týmu chopili noví trenéři Václav Varad'a a Aleš Krátoška. Majitel klubu tímto krokem dává rázně najevo, že se současným postavením klubu není spokojen.

„Dostali jsme se do situace, kdy má reakce musí být okamžitá, razantní a současně také s přesahem do budoucnosti klubu. Proto jsem se rozhodl, že změna bude v naší organizaci více,“ okomentoval aktuální dění v klubu Aleš Pavlík.

Nové trenérské duo je již v Ostravě, pro oba trenéry není vítkovická kabina neznámou. Oba v minulosti ve Vítkovicích působili. Aleš Krátoška vítkovický dres oblékal v letech 1996-1999, kdy nastoupil do 149 utkání, ve kterých zapsal dvaasedmdesát kanadských bodů. Dvojnásobný mistr světa Václav Varad'a se do Vítkovic přesunul z rodné Kopřivnice v mládežnických letech. Z Ostravy následně zamířil do zámoří, kde se po dvou produktivních sezonách v juniorské WHL prosadil také v NHL, kde v dresu Buffala a Ottawy nastoupil do více než pětiset utkání. Jako trenér se následně podepsal pod tři tituly třineckých Ocelářů. Vítkovice budou jeho třetím trenérským angažmá v české nejvyšší soutěži.

Debut trenéra Václava Varadi na Vítkovické střídačce

V pátek 17. 1. nastal očekávaný den, kdy poprvé nový kouč Václav Varada vedl svůj 1. zápas na lavičce A-Týmu. Vítkovice doma přivítaly jeden z nejlepších letoních celků – Litvínov. Už před zápasem bylo zřejmé, že fanoušci jsou zvědaví na to, jak se novému trenéru Václavu Varadovi povede.

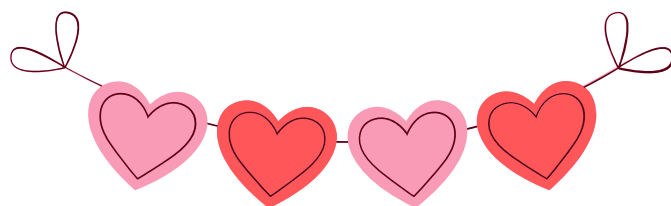
Náš nový trenér učinil v sestavě Vítkovic několik změn, mezi nejvýznamnější patřila změna na postu kapitána a jeho asistentů. Kapitánem Vítkovic se stal hráč s číslem 11 Marek Kalus a jeho asistenti jsou hráči s číslem 25 Patrik Zdráhal a číslo 8 Patrik Demel. Do zápasu s Litvínovem vstoupily Vítkovice velmi aktivně, ale v čase 6:09 šel Litvínov do vedení. Poté se ale Vítkovice dočkaly vyrovnávací trefy, když se v čase 12:40 prosadil již zmíněný Patrik Zdráhal. V dramatickém zápase vška nastal obrat, dvakrát se prosadili hosté a to v čase 18:02 Kristaps Zīle a v čase 36:05 David Kaše. Domácí Vítkovice sice ještě dokázaly snížit trefou Anthonyho Nellise v čase 39:35 na 2:3. V závěru 3. třetiny Vítkovice hrály tzv. power play (hra v 6 bez brankáře), přesto ani v závěrečném tlaku nedokázaly využít početní převahu. Vítkovice tak pod novým koučem Václavem Varadou podlehly fpo boji favoritovi těsným výsledkem 2:3.

Trenér Václav Varada po utkání na tiskové konferenci své svěřence pochválil slovy: „Toto je cesta, takovou hrou a výkony se musíme prezentovat.“

Erik Jordán, PSL2

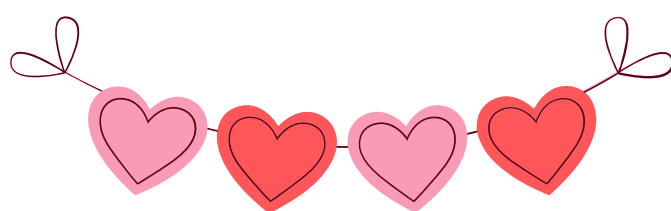

Valentýn

Valentýn, den lásky,
světlo v srdci hoří,
když z očí spadne zlatý paprsek
a sny se tvoří.
Květy na stole,
voní jarní vzduch,
V tento den všechny srdce
bijí v jeden smích.
Láska jako řeka,
co plyne bez konce,
V náručí teplé se rodí nové šance.
Všechny cesty k lásce vedou,
jen se musíš nebát jít.
Za sedmero hory,
daleko i blízko,
láska nezná vzdálenost,
čas je její písnička.
Pod hvězdami v noci,
když ticho zpívá,
na Valentýna se zázrak stává.

Alexandra Janová , HT2

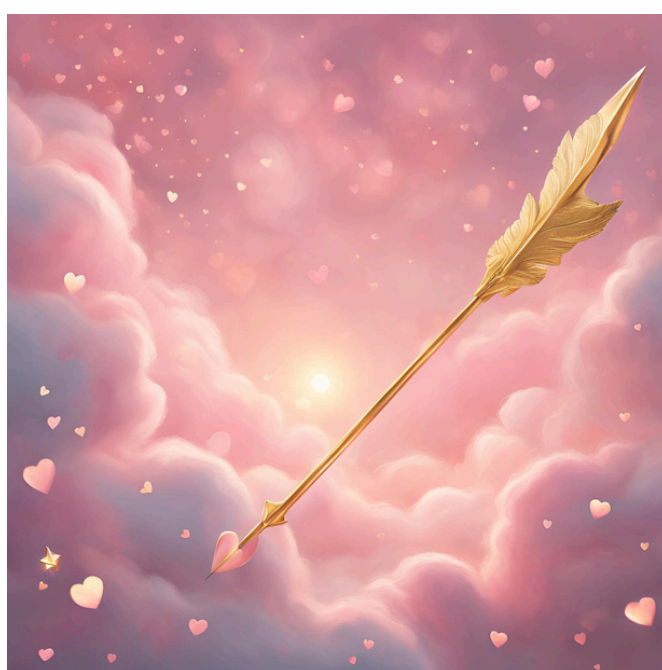

Zasažení amorovým šípem

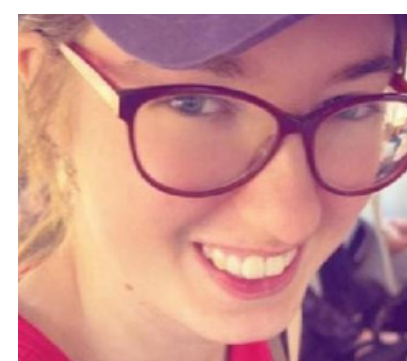
Stalo se to asi v šesté
třídě,
kdy mě zasáhl amorův
šíp.

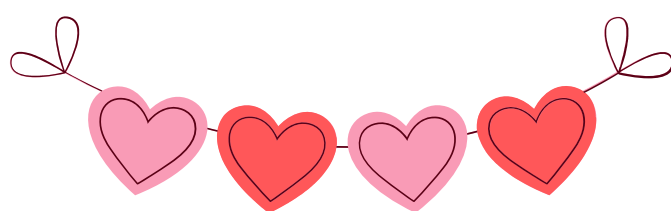
Bylo to nečekané,
nenaplánované.

Nebyla jsem si jistá,
co vlastně cítím.
Ale vím, že
sedět vedle něj bylo
vzrušující.

Klára Wasserbauerová , KPV3

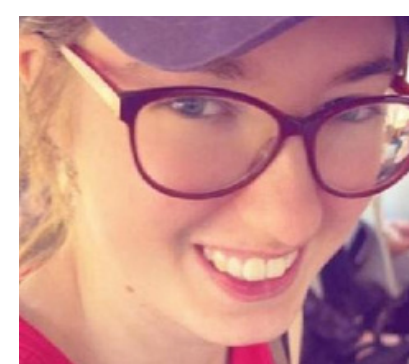
Úsměv léčí

Jediné, co mi dokáže pomoci,
je vidět tě se smát.
Vidět tvůj úsměv.
Vidět tě, jak se usmíváš,
když dobrou náladu máš.

Tvůj úsměv mě léčí.
Vždyť ti tak sluší,
nechci, ať tě přitom
něco či někdo ruší.

Když se usměješ,
zlepšíš mi náladu,
a já se pak nechystám
psát další baladu.

Klára Wasserbauerová , KPV3

Matěj

Šéfredaktorka

Klára Wasserbauerová , KPV3

Redaktoři

Lucie Ludwigová , SČ1

Lucie Várgová , PMP3

Radim Szweda , SU1

Ondřej Nevima , SČ3

Matěj Ludwig , IT1

Erik Jordán , PSL2

Aneta Topolánková , SČ3

Alexandra Janová , HT2

Klára Wasserbauerová , KPV3

Odborný dohled

Mgr . Rostislav Gromnica , Ph.D.

Grafičky

Klára Wasserbauerová , KPV3

Lucie Borovičková , HT1